

Pater Van Vossel: 'Einde Iraaks christendom voor rekening Amerika?'

Vervolg van bladzijde 5

De heilige Alfonsus, stichter van de redemptoristen, droomde al in de achttiende eeuw van een missie onder de nestorianen. Het waren evenwel Vlaamse paters die in de jaren 1950 gingen op een uitnodiging van de Chaldeeuwse patriarch om zich in Bagdad te vestigen en zich toe te leggen op onderwijs en pastoraal. Twee Vlamingen wonen er nog steeds, Vincent Van Vossel en Lucien Cop. Beide paters beheersen vlot de taal, maakten zich de plaatselijke cultuur eigen en kennen de theologie van de verscheidene christenen op hun duimpje.

Lange tijd woonden de Iraakse christenen in bergdorpen (zie hoger). In de loop van vorige eeuw vestigden zij zich opnieuw in de steden. Pater Van Vossel: „Sommi-ge christenen verwierven onder het bewind van Saddam Hoessein hoge posities en een zekere welstand. Saddam had het voor de christenen. Michel Aflak, stichter van Saddams Baathpartij, was tenslotte een christen. De ideologie van Baath vermengde Arabisch nationalisme met socialisti-

sche elementen. Het was ook een poging om los te komen uit de beklemming van de sharia, de islamitische wetgeving. Baathisten lazen de Koran als een cultuurboek. In zekere zin mag je Baath een moderne beweging noemen.”

Kerkvervolgning

En pater Van Vossel vervolgt: „Saddams militaire mislukkingen (in de oorlog met Iran en in Koeweit, *n.d.r.*) brachten de traditionele islamitische krachten opnieuw op de voorgrond. En na Saddams val schaften de Amerikanen alle structuren van de Baathpartij af, ook het politie- en het veiligheidsapparaat. Een ramp! Jarenlang was de vulkaan dichtgegooid geweest, nu barstte ze in alle hevigheid opnieuw uit.”

De redemptorist schudt het hoofd. „De hele geschiedenis door konden Iraakse christenen in hun land blijven, ondanks vervolgingen en discriminatie. Wat er nu gebeurt, is niets anders dan een heuse kerkvervolgning. Persoonlijk ben ik zeer pessimistisch. Binnen enkele jaren zijn de christe-

nen wellicht uit Irak verdwenen.”

Of toch niet? „De faculteit waar wij als redemptoristen werkten werd na de inval van de Amerikanen overgebracht naar Bagdad, maar daar bleek het uiteindelijk te onveilig. Enkele christelijke meisjes namen de taxi naar de les en zijn al sinds maanden verdwenen. Wat is hen overkomen? Een priester werd ontvoerd. Op straat wandelen is levensgevaarlijk. Bijgevolg besliste de kerkelijke overheid seminarie en universiteit te verplaatsen naar het noorden, naar de stad Erbil. Ook de patriarch bouwt in Erbil momenteel zijn residentie, onder toezicht van de Koerdische overheid aldaar.”

De redemptoristen pendelen tussen het noordelijke Erbil, waar ze lesgeven aan het seminarie en de faculteit, en de hoofdstad Bagdad, waar ze pastoraal actief zijn. De trip geschiedt met het vliegtuig of met de auto, al is dat laatste erg riskant. Bendes houden alle voertuigen staande. Worden tegenstanders van rivaliserende groeperingen zonder pardon neergekogeld, christelijke inzittenden komen er meestal vanaf na betaling van een fikse losgeld.

Pater Vincent is als vicaris van de patriarch verantwoordelijk voor de Grieks-katholieke gemeenschap in de Iraakse hoofdstad. Enkele jaren geleden werd hun kerkgebouw opgeblazen. „Daags na de aanlag doopten we in de verwoeste kerk een kindje. Onze icoon was zwaar geschon- den, zodat we voortaan het dopelinge- tje van die dag beschouwen als onze levende icoon. De kerk is inmiddels hersteld, maar de toestand blijft explosief. Daarom halen we de kerkgangers met busjes thuis op.”

Ontheemd

Pater Vincent fel: „Ik beschouw het als mijn persoonlijke roeping de mensen hun identiteit terug te geven. Door studiekringen moeten ze hun eigen wortels terugvinden. Drinken uit eigen bronnen, zo noemen wij dat, de bevrijdings- theologen achterna. Kijk, onze mensen verkeren in een overlevings- situatie. Maar overleven volstaat nooit. Wat ben je, op de vlucht? Ontheemd? Iraakse? Christen? Je moet grond hebben

om op te staan, wil je als mens overleven.”

Pater Van Vossel laat ons een nieuwsbericht lezen. Juni laatst schoten gewapenden mannen voor een kerk in Mossul de jonge priester Ragheed Aziz Ganni neer, samen met drie seminaristen. De lichamen bleven urenlang onaangeroerd, zozeer was iedereen bevreesd voor represailles. Ook moslims beweedden de dood van deze gedreven geestelijke. „In naam van welke God ben jij vermoord? Wisten ze wel wat ze deden?”, schreeuwde een islamitische professor zijn verdriet uit.

Is er hoop? De Vlaamse redemptorist, die zijn leven wijdde aan de christenheid van Irak, herhaalt zijn pessimisme. „Wat gaat er om in het hoofd van de religieuze leiders? Wat willen zij? Sommige fracties gaan zelfs ten onder aan interne gevechten. Wat wil de internationale politiek met ons land aanvangen? Het samenleven is onmogelijk geworden. Vandaag wil iedereen weg. Ja, misschien mogen de Amerikanen wel de vernietiging van het Iraakse christendom op hun rekening schrijven.”

Verkondigen zoals Filippus

Christenen verkondigen een persoon, geen stellingen. De *Filippuscursus*, zoals die onlangs een eerste keer plaatsvond in het bisdom Brugge, wil helpen om kernachtig de blijde boodschap te verkondigen. Doelpubliek zijn de mensen op de parochie die daar op een of andere manier nu al mee bezig zijn.

Erik De Smet

ZIJN naam dankt de *Filippuscursus* aan een verhaal uit Handelingen, waarin de diaken Filippus een Ethiopiër behulpzaam is bij het begrijpen van de Schrift. Filippus verkondigt hem kernachtig het goede nieuws van Jezus, waarna de man zich laat dopen. Doelpubliek van de cursus zijn dus catechisten, priesters, diakens en allen die plaatselijk met verkondiging bezig zijn.

Diaken Robert Lammertijn uit Oostrozebeke vertelt hoe het concept ontstond in kringen van de Charismatische Vernieuwing, maar bovenal een breed publiek wil bereiken. Kort gezegd is het een bondige evangelisatiecursus. Inmiddels mocht een team de werkwijze al voorstellen tijdens de evangelisatiecongressen in de Europese grootsteden.

De diakens verduidelijkt het initiatief. „In de overbrenging van

het evangelie dienen we een onderscheid te maken tussen twee methodes die elkaar aanvullen, kerygma en catechese. Kerygma noemen we de eerste verkondiging van de boodschap die wil doordringen tot het hart van de mens. Deze stap gaat altijd vooraf aan de catechese.”

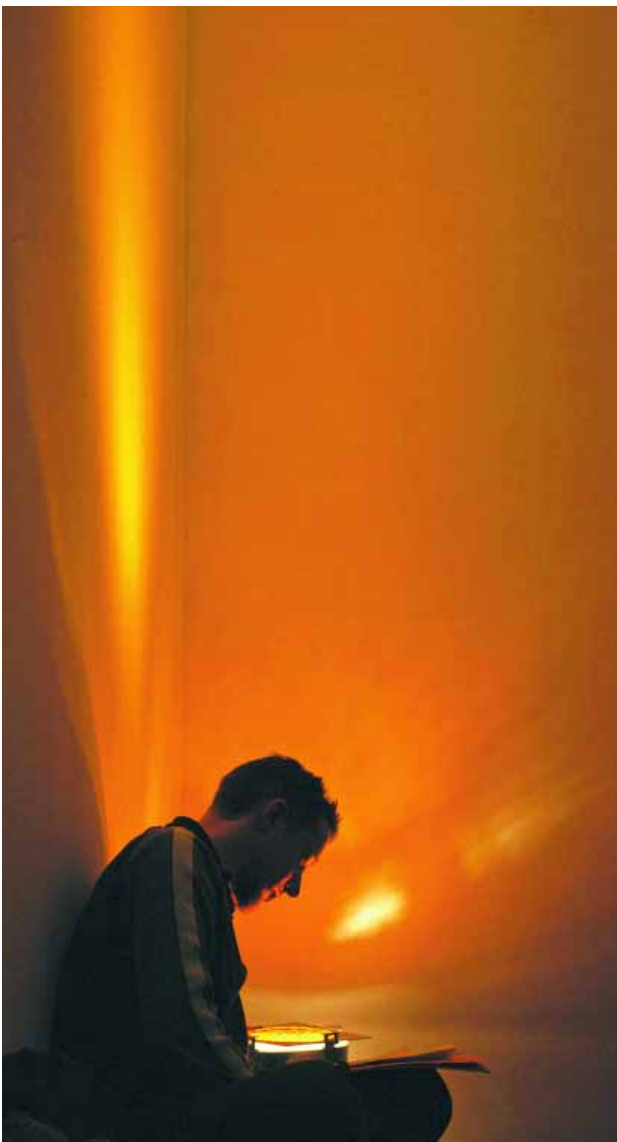
„Daarvan vormt de boodschap 'God ziet je graag' de kern. In de cursus staat dus vooral het aanbod van godswege centraal, namelijk dat Hij een persoonlijke relatie met ons wilt. We hebben het dus niet over christelijke plichten, maar over wat Jezus voor ons deed.”

De *Filippuscursus* vond al meermaals plaats en vereist zes korte samenkomsten, soms gespreid over meerdere weken, dan weer kort en krachtig bij elkaar in een weekendformule. Lammertijn: „Volgens ons is het een manier om het geloof in de

parochie te laten heropbloeien. Deelnemers krijgen dan ook 'gesneden brood' mee, om zelf met de methode aan de slag te gaan.”

„Na afloop blijken de deelnemers steevast enthousiast en wensen zij dat nog meer mensen uit hun parochie diezelfde ervaring mogen beleven. Het programma bestaat uit een inleiding en gesprekken, maar ook uit gebed. Het gaat immers om een persoonlijke relatie met Christus. Gebed is dus een noodzakelijk onderdeel.” De cursus vindt plaats in samenwerking met het bisdom Brugge en in het kader van het diocesane project van volwassenencatechese, maar staat open voor iedereen. Er bestaat ook een aangepaste versie voor kinderen en jongeren.

Meer info over de volgende *Filippuscursus* via e-mail rlammertijn@telenet.be of bij Huis Tabor te Tielt, telefoon 051/69.92.50.

De *Filippuscursus* beoogt een intieme relatie met God. © KNA-Bild